

Τρία τουφέκια τὸν βαροῦν, τὰ τρία ἀράδ' ἀράδα,
τὸ 'να τὸν κρούει 'ς τὰ πλευρὰ κι τ' ἄλλον 'ς τοῦ κιφάλι
(τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου) Μακεδ. (Δεσπότης.)

Τὰ τρία ἀράδα ἔκλαιγαν, πικρὰ μοιρολογοῦσαν
CFauriel Chants popul. 126. Συνών. ἀραδικὸ (ιδ.
ἀραδικὸς 3).

ἀραδάκι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀράδα.

Χρωματιστὴ λωρὶς ὑφάσματος.

ἀραδαριὰ ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.)
Σίφν. κ.ά. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 11 ΣΠασαγιάνν.
'Αντίλ. 32 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,227 ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ.
Η'Αποστολίδ. 82 ἀραδαρία Ζάκ. ἀραδαρία Κύθηρ.
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀραδαρίς.

1) Σειρὰ ἐνθ' ἄν. : Ἀραδαριὰ καρρότσες - ἀνθρώποι
Λακων. Ἀραδαριὰ κουρούπια Σίφν. Ἐσκάψαμε μία ἀραδαρία
κλήματα Κύθηρ. Μὲ ἀραδαριὰ φρικτὲς βλαστήμιες ΚΠασα-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ποίημα.

Καὶ πάν 'ς τοὺς κάμπους, 'ς τὰ σπαρτά, σὺν τὸ μερμηκολοί,
ὅταν στρατεύῃ ἀπ' τοῖς φωλγῆς κι ἀραδαριὲς ἀπλώνῃ
ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
'Αραδαριὰ Εὐβ. ('Ορ.) Ἀραδαριὲς Ζάκ. Ἀραδαριὲς Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀράδα Α 1. 2) Ἐπιρ-
ρηματ., κατὰ σειρὰν ἐνθ' ἄν. : Ἀραδαριὰ σκυμμένες οἱ νύφες
Κέρκ. || Φρ. Παίρνω ἀραδαριὰ (ἐπισκέπτομαι κατὰ σειρὰν
τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου) Λακων. || Ποίημα.

Ἀραδαριὰ θὰ βρῆς ἐκεῖ τὸν κάμπο νὰ γιομίζουν
χιλιάδες βασιλόπουλλα, χιλιάδες παλληκάρια
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ κλήματα ἀφροστάφυλα | τοῖς κραββατῆς ἡσκιώνουν,
καὶ κυπαρίσσια ἀραδαριὰ | παλεύοντας μὲ τὸ βορῆ
ἀνίκητα ψηλώνουν
ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀράδα Β 1.

ἀραδαρίς ὁ, Ἡπ. ἀραδαρίς Ἡπ. (Ζαγόρ.) ῥαδαρίς
Κύπρ. ῥαδαρίς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρίς. Ἐν τῷ τύπ. ῥαδαρίς τὸ ρ ἐτράπη εἰς λ κατ' ἄνομ.
πρὸς τὸ ἐπόμενον ρ.

1) Ὁ διανέμων κατὰ σειρὰν ὕδωρ, ὕδρονόμος Ἡπ.
(Ζαγόρ. κ.ά.) Συνών. νεροκράτης, νερολόγος. 2)
'Ο τελευταῖος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν θεωριστῶν Κύπρ. : Ἄσμ.
Καὶ τοῦ ῥαδαρί προέπει τον μὲ ὄρνιθα κουντούρα,
νὰ σηκωστῇ πὺν τὸ πωρὸν νὰ βρῇ τὴν πασπατούραν
(σκωπτικόν).

ἀραδατῆς ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. Θηλ. ἀραδατσοῦ Ἀθῆν.
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τῆς.

Ἐργάτης τυπογραφείου τοποθετῶν στοιχεῖα εἰς τὴν
ἀράδα, στοιχειοθέτης.

ἀραδεύω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aramak*.

Ζητῶ νὰ προσεγγίσω τινά : Ἄσμ.

Μὲ γλέπ' ἡ ρόκκα κ' ἔρχεται, τ' ἀδράχτι κι ἀραδεύει
καὶ τὸ σφοντυλοκύλιτρο νὰ κάτσω δὲ μ' ἀφίνει.

Πβ. ἀραδίξω 1, ἀραεύω.

ἀράδι τό, Κάλυμν. Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρβουρ.
Μεσσ.) κ.ά. ἀράδ' Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών. Παρνασσ.
κ.ά.) ῥάδι Θράκ. (Βιζ.) Πελοπν. (Πύλ.) Ρόδ. κ.ά. ῥάι
Νίσυρ. ῥάδ' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα.

1) Σειρὰ προσώπων ἢ πραγμάτων κατὰ γραμμὴν τιθε-
μένων, ἀράδα Κάλυμν. Σάμ. κ.ά. : Ἐξ' ἕνα ῥάδ' δόντια
σὰ μαργαρίτάρια Σάμ. || Παροιμ. Ἄν εἶσαι καὶ παππᾶς,
εἶσαι μὲ τ' ἀράδι σου (διὰ τὴν σημ. ιδ. ἀράδα 6) Κάλυμν.
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀράδα Α 1. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ
σειράν, κατὰ γραμμὴν Θράκ. (Βιζ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ.ά. :
Ἄσμ.

Τρία κρεββάτια ἤμασταν τὰ τρία ῥάδι ῥάδι,
'ς τὸ 'να κοιμᾶτ' ἡ μάνα μου καὶ 'ς τ' ἄλλο ἡ ἀδερφή μου
καὶ 'ς τ' ἄλλο τὸ μικρότερο κοιμοῦμ' ἐγὼ μονάχος

Βιζ.

Ἐχεις στόμα ζαχαῖτο | καὶ ροδόσταμο γεμάτο,
ἔχεις δόντια ῥάδι ῥάδι | σὺν κουνιὰ μαργαριτάρια

Ρόδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀράδα Β 1. 2) Ἡ περίοδος τῆς
συγκομιδῆς τοῦ γάλακτος ἀναλόγως τῆς παραγομένης
ποσότητος, ὅλον μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου τελειώνει ἕνα ἀράδι
καὶ ἔπειτα ἀρχίζει ἄλλο Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών.
Παρνασσ. κ.ά.) 3) Δίοδος, ὁδὸς Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρ-
βουρ. Πύλ.) : Ἐμεῖς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐστήθη ὁ κόσμος
ἀποδῶ ἔχουμε τ' ἀράδι γιὰ τ' ἀμπέλι μας Ἀρκαδ. Ἀποδῶ ἔχει
τ' ἀράδι τον Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Νὰ ῥερα ποῦ 'ν' τὸ ῥάδι σου καὶ ποῦ 'ν' ἡ δεμοσιά σου !
(ἀποποῦ περνᾶς τακτικὰ ἢ συνηθίζεις νὰ περνᾶς ;) Πύλ.
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀραδιάσι 1. 4) Ὀπὴ τῆς κυψέλης
χρησιμεύουσα ὡς δίοδος τῶν μελισσῶν Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀραδιά ἡ, Θράκ. (Αἰν.) Κωνπλ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.
ἀραδιά Κεφαλλ. ἀαδιά Σαμοθρ. ῥαδιά Ἡπ. (Δρόβιαν.)
'Εκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,228.
'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Σειρὰ προσώπων ἢ πραγμάτων κατὰ γραμμὴν τιθε-
μένων ἐνθ' ἄν. : Φύτεψε μὴν ἀραδιά κρομμύδια Λεξ. Δημητρ.
'Η σημ. καὶ παρὰ Σομ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκίαθ.
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀράδα Α 1. 2) Σειρὰ ἐν τῇ χρονικῇ
ἀκολουθίᾳ Θράκ. (Αἰν.) Σαμοθρ. κ.ά. : Ἡρτ' ἡ ἀραδιά τ'
Αἰν. Δὲν ἦντι ἀκόμα ῥ-ααδιά σ' (δὲν ἦλθεν κτλ.) Σαμοθρ.
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀράδα Α 6.

ἀραδιαζυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-υνέσκω.

1) Τοποθετῶ κατὰ σειράν : Ἀραδιαζυνέσκει τοῖς καρέκλες
ὄξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Ἀραδιαζυνέσκει τὰ δεμάτια καὶ δὲ δὰ
κάνει σωρό. 2) Λέγω ἐπαλλήλως : Ἀραδιαζυνέσκει βλακείες.

Πβ. ἀραδιάζω.

ἀραδιάζω κοιν. ἀραδιάζον βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ.
(Κύμ.) Τσακων. ἀραδιάζω Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀρα-
διάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραδιαζώ Κύπρ. ἀραδιαζώ
Πελοπν. (Λακων.) ῥαδιάζω Κῶς Ρόδ. ῥατζάτζω Ἀστυπ.
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀράδα).

Α) Κυριολ. 1) Τάττω, τοποθετῶ κατὰ σειράν πρό-
σωπα ἢ πράγματα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν. Κερασ.) : Ὁ δάσκα-
λος ἀραδιάζει τὰ παιδιὰ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀραδιάζει τοὺς στρα-
τιῶτες. Ἀραδιάζω πέτρες - καρέκλες κτλ. (συνών. φρ. βάζω
'ς τὴν ἀράδα). Ἀραδιάσεται νὰ διαλέξω ὅποιο θέλω. Ἀρα-
διάζονται γῦρο 'ς τὴ φωτιά. Ἀραδιαστῆτε γιὰ νὰ χορέψουμε
κοιν. Ἀραδιασμένες καρέκλες. Βαρέλλια ἀραδιασμένα. Ἀρα-
διάζονται ἐβδομήντα καμάκια (πλοιάρια μετὰ καμακιστῶν)
Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Ἀραδιαστήνα τὰ πρόβατα (ἀρα-
διάστηκαν) Πελοπν. (Λακων.) ῥατζάτζονται οὔλτες 'ς τὸ
γῦρο (οὔλτες = ὄλες) Ἀστυπ. Τέσσερεις λαοὶ περνοῦν ἀρα-
διασμένοι (λαοὶ = λαγοὶ) Κύπρ. || Φρ. Ὁ δάσκαλος τοῦ ἀρα-
διάζει μηδενικά (τὸν βαθμολογεῖ πάντοτε μὲ τὸ μηδέν).

Ἀραδιάζει κορίτσι - παιδιά (γεννᾷ συνεχῶς) κοιν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Καὶ ἀμτβ. τάσσομαι εἰς σειρὰν Στερελλ. (Κλών.): Ἀράδιασαν τὰ γίδια. Συνών. φρ. *μπαίνω 'ς τὴν ἀράδα*. β) Ἀμτβ. προβαίνω, προχωρῶ συντεταγμένους εἰς σειρὰν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73: Ποίημ.

Ἀράδιαζε ἀπὸ διάρραχο μικρὸ κοπάδι καὶ ἄσπρο καὶ ἄκον ἀκούσαν σαλαγὴ, ἄκον βραχνὴ φλογέρα.

γ) Ἐνεργ. καὶ μέσ. πηγαίνω που καὶ ἐπιστρέφω καὶ πάλιν πηγαίνω, *πηγαίνο ερχομαι* εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κλών. Λεπεν.) Σάμ. κ.ά.: Ἀραδιάζουμι 'κεῖ ὅλ' μέρα Λεπεν. Ἰκεῖ 'ς τοῦ πλατάν' ἀραδιάζ'νι οὐ κόσμους Αἰτωλ. Ἀραδιάζ'νι οἱ μέλ'σσις αὐτόθ. Ἀραδιάζ'νι τὰ μιρμήγκια αὐτόθ. Τί ἀραδιάεις ἀπάν' κί κάτ'; Κλών. Πόσον κιρὸ ἀραδιάστ'κα! (πόσες φορὲς ἐπῆγα καὶ ἐγύρισα χωρὶς νὰ κάμω τίποτα!) Σάμ. Ξέφραγο ἦταν τὸ χτήμα καὶ ἀράδιαζαν οἱ στρατοκόποι μερόνυχτα ΑΚαρχαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 77. 2) Συνείρω, συναρμολογῶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231: Ἀραδιάζω φλιρία (φλω-ριὰ) Κερασ. Ἀραδιάζω τὸ τεζπίχιν (κομβολόγιον) αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἐκλαψε ἀπαρηγόρητη τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀράδιασε τὸ λείψανο 'ς δλόχρυσο σιντόνι

(βραχυλ. ἀντὶ τὰ μέλη τοῦ κομματιασμένου λειψάνου) ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. 3) Τάττω κατ' ἀραιὰ διαστήματα, ἀραιώνω Κρήτ.: Ἀράδιασέ τα νὰ τὰ δῇ ὁ ἥλιος, γιατί θ' ἀργή-σουνε νὰ ξεραθοῦνε. 4) Μετρῶ Ἀθῆν.: Ἀράδιασε τὰ πεπό-νια καὶ πές μου πόσα εἶναι. 5) Κατανέμω τι εἰς ὥρας ὠρι-σμένας, ἐπὶ ὕδατος Λεξ. Δημητρ.: Ἀράδιασαν τὸ νερό.

6) Βαδίζω κατ' εὐθείαν γραμμὴν Ἀστυπ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀφηγοῦμαι, λέγω (κυρίως κατὰ σει-ρὰν) κοιν.: Κάθισε καὶ μᾶς ἀράδιασε ὅσα εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Καθὼς εἴμαστε ὅλοι μαζωμένοι μᾶς ἀράδιασε ἀρκετὰ παρα-μύθια. Μᾶς ἀράδιασε ἓνα σωρὸ λέξεις κοιν. || Ποίημ.

Βολές μὲ κάνει νὰ γελῶ, βολές ν' ἀναστενάζω, βολές νὰ κλαίω καὶ βολές τραγοῦδινα ν' ἀραδιάζω

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,13.

Ἔνα ὁπερ'νὸ ποῦ ἀράδιαζε τέτοιους καημοὺς 'ς τ' ἀστέρι ὁ ἔρωτεμένος ὁ βοσκὸς γεμμένος 'ς τὸ ραβδί του

κ' ἔκρυβε 'ς τὰ δυὸ χέρια του τὰ μάτια του ποῦ κλαίγαν αὐτόθ. 2,70. β) Ἐκφέρω λόγους ἐπανειλημμένους, συνή-θως ἐπὶ ὕβρεων, ἀρῶν, ἐπιπλήξεων κττ. σύνθηθ.: Τῆς ἀραδιάζει κατάρες. Τόση ὥρα τοῦ ἀραδιάζει! (ἐνν. βρισιές, ἐπιπλήξεις κττ.) Τῆς ἀράδιασε ἓνα σωρὸ! σύνθηθ. Ἄμα μ' ἀνεγάζουνε, ἀραδιάζω ἓνα σωρὸ εὐχές! (ἀντὶ κατάρες κατ' ἀντίφρασιν) Νάξ. 2) Ἐπιπλήττω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδρια-νοῦπ.) Κωνπλ. κ.ά.: Ἄν τὸ μάθη ἡ μητέρα μου, θὰ μ' ἀρα-διάσῃ Κωνπλ. Μὲ ἀράδιασαν ὅπου δὲν ἤρθα γλήγορα Ἡπ.

β) Ὑβρίζω Ἡπ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Τὴν ἀράδιασε Ἐρμούπ. 3) Κατηγορῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Πβ. ἀραδίζω.

ἀραδιακός ἐπίθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. —Λεξ. Γαζ. (λ. *εἰκαῖος*).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιακός*.

Τυχαῖος, συνήθης, οὐχὶ σπουδαῖος: Ἀραδιακὴ γ'ναῖκα (συνών. γ'νναῖκα τῆς ἀράδας) Αἰτωλ. Πβ. ἀράδα Α 1.

ἀραδιάρης ἐπίθ. Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμ. 9.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ιάρης*.

Ὁ γινόμενος κατὰ σειρὰν: Ἀραδιάρικο σφαζιμο.

ἀράδιασι ἡ, ἀμάρτ. ἀράδιασ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λε-πεν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

1) Δίοδος, διάβασις ἐνθ' ἀν.: Νὰ βουλὰ ἀπ' αὐτοῦ εἶχι ἀράδιασ' οὐ κόσμους Αἰτωλ. Νὰ πάτι νὰ βρῇτι στράτα γι' ἀρά-διασ' αὐτόθ. Δὲν τὸν κάνον ἀράδιασ' τοῦ χουράφι μ' (δὲν ἐπιτρέπω εἰς τὸν κόσμον νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ) αὐτόθ. Συνών. ἀράδι 3, ἀράδιοι, μπατή, περασά, πέρα-σμα, πόρος. 2) Ἡ μετάβασις εἰς τόπον καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπάνοδος ἐνθ' ἀν.: Ἰκάμαμι τρεῖς ἀράδιασις 'ς τοῦ μαγαζι Λεπεν.

ἀράδιασμα τό, κοιν. ἀράδιασμα Πόντ. (Οἰν.) ἀρά-διασμα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

Ἡ κατὰ σειρὰν τοποθέτησις ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀράδιασμα τῶν καρεκλῶν κοιν.

ἀραδιαστὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδιαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ σειρὰν: Ἀραδιαστὰ νὰ περνᾶτε Κρήτ. Ἐβαλαν τὰ κατσικάκια ἀραδιαστὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Ποίημ.

Ἐπῆρ' ἀράδα τὰ χωριά καὶ ἀραδιαστὰ τὴ χώρα

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 18. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β 1.

ἀραδιαστός ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

Ὁ κατὰ σειρὰν τεθειμένος σύνθηθ.: Ἐνας ἄξιος ζευγο-λάτης κεντοῦσε δυὸ γερά βόδια καὶ πήγαινε πέρα δῶθε καὶ ἀνοίγε 'ς τὸ διάβα του ἡ γῆς αὐλάκια μεγάλα, πλατὰ καὶ ἀρα-διαστὰ ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 68. Τὸ μελαγχολικό, βαρὺ χτήριο σείεται συνθέμελο κ' ἓνα βαρὺ ἀγκομαχητὸ βγαίνει ἀπὸ τ' ἀραδιαστὰ, καπνισμένα παράθυρα, ἀπὸ τοῖς βαρεῖς σιδερό-πορτες ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 7. || Ποίημ.

Πετῖνε ἐκεῖνο καὶ γοργὸ μὲ τὸ νερὸ γυρνάει

καὶ τὸ σταλάζει ἀνάλαφρα 'ς τ' ἀραδιαστὰ κομμάτια

κ' ἐκεῖ ποῦ πέφτει τὸ νερὸ κολλοῦν καὶ ζωντανεύουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231.

Εἶδες σταφίδ' ἀραδιασιὴ μὲ προσοχή 'ς τ' ἁλώνι,

ὅταν βροχὴ αὐγουστιάτικη προδοτικὰ πλακώνῃ;

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 26.

ἀράδιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδιαστός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα-βόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ κατανεμόμενος καθ' ὠρισμένας ὥρας: Ἀρά-διαστο νερὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀραδίζω πολλαχ. ἀραδίζον Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσο. Θράκ. (Κομοτ. κ.ά) Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Δεσπότη. Καστορ. Καταφύγ. Νιγρίτ. Σέρρ.) Σάμ. κ.ά. ῥαδίζω Ἡπ. Πελοπ. (Οἰν.) ῥαδίζον Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀράδα).

1) Βαδίζω ἡρέμα καὶ διὰ μικρῶν βημάτων πρὸ πάν-των κατ' εὐθείαν γραμμὴν, βηματίζω, συνήθως ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων, ὅταν ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων στηρίζοντα τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῶν ἢ βαδίζουν ἐπιλαμβανόμενα τῶν ἀνακλίντρων, καθισμάτων κττ. Θράκ. (Κομοτ.) κ.ά.: Τοῦ παιδὶ ἀρχίν'σι ν' ἀραδίζ' Κομοτ. Συνών. φρ. *κάνω στράτα*. β) Περιδιαβάζω, περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκιουβ.): Οἱ δεῖνα ἀραδί-ζοντ Γκιουβ. 2) Προχωρῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσο. Μακεδ. (Δεσπότη. Νιγρίτ. Πάγγ. Σέρρ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Δὲν πάν οἱμά, δὲν πάν μακρὰ, κουνιὰ 'ς τοῦ παρακκλήσι οὐ μαῦρους του σιαμάτοι καὶ πρὸ δὲν ἀραδίζει

